

32003D0564

31.7.2003

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

L 192/23

DECIZIA COMISIEI**din 28 iulie 2003****privind aplicarea Directivei 72/166/CEE a Consiliului privind controlul asigurării de răspundere civilă auto***[notificată cu numărul C (2003) 2626]***(Text cu relevanță pentru SEE)**

(2003/564/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare pentru această răspundere ⁽¹⁾, modificată ultima dată de Directiva 90/232/CEE ⁽²⁾, în special articolul 2 alineatul (2) și articolul 7 alineatul (3),

întrucât:

(1) Relațiile dintre birourile naționale de asigurări ale statelor membre, așa cum sunt definite la articolul 1, alineatul (3), din Directiva 72/166/CEE, și cele din Republica Cehă, Ungaria, Norvegia, Slovacia și Elveția sunt reglementate prin convenții complementare Convenției tip între birouri privind sistemul de carte verde încheiată la 2 noiembrie 1951 (denumite în continuare „convențiile complementare”). Aceste convenții complementare stabilesc modalitățile practice de eliminare a controlului asigurării pentru vehiculele care staționează, în mod obișnuit, pe teritoriul oricăreia dintre aceste țări.

(2) Comisia a adoptat în continuare decizii care impun fiecărui stat membru, în conformitate cu Directiva 72/166/CEE, să se abțină să controleze asigurările de răspundere civilă ale vehiculelor care staționează, în mod obișnuit, pe teritoriul unui alt stat membru sau pe teritoriul țărilor terțe menționate anterior care fac obiectul convențiilor complementare.

(3) Birourile naționale de asigurări au reexaminat și au unificat textele convențiilor complementare și le-au înlocuit cu o convenție unică (denumită „Convenția multilaterală de garantare”) ratificată la Madrid la 15 martie 1991 în conformitate cu principiile enunțate la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 72/166/CEE. Convenția multilaterală de garantare a fost inclusă în Directiva 91/323/CEE a Comisiei ⁽³⁾.

(4) Comisia a adoptat Deciziile 93/43/CEE ⁽⁴⁾, 97/828/CE ⁽⁵⁾, 99/103/CE ⁽⁶⁾ și 2001/160/CE ⁽⁷⁾ impunând fiecărui stat membru, în conformitate cu Directiva 72/166/CEE, să se abțină să controleze asigurările de răspundere civilă ale vehiculelor care staționează, în mod obișnuit, pe teritoriul unui alt stat membru sau pe teritoriul Islandei, Sloveniei, Croației și al Ciprului.

(5) La 30 mai 2002 a fost încheiată la Rethymno (Creta) o „Convenție între birourile naționale de asigurări ale statelor membre ale Spațiului Economic European și ale altor state asociate” în conformitate cu principiile enunțate la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 72/166/CEE. Prima anexă la convenția menționată anterior reunește, într-un document unic, toate dispozițiile „Convenției tip între birouri” și ale „Convenției multilaterale de garantare” („reglementări interne”). Aceste reglementări interne înlocuiesc cele două convenții precedente începând cu 1 august 2003.

(6) În consecință, Deciziile 91/323/CEE, 93/43/CEE, 97/828/CE, 99/103/CE și 2001/160/CE trebuie abrogate de la 1 august 2003,

⁽³⁾ JO L 177, 5.7.1991, p. 25.

⁽⁴⁾ JO L 16, 25.1.1993, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 343, 13.12.1997, p. 25.

⁽⁶⁾ JO L 33, 6.2.1999, p. 25.

⁽⁷⁾ JO L 57, 27.2.2001, p. 56.

⁽¹⁾ JO L 103, 2.5.1972, p. 1.

⁽²⁾ JO L 129, 19.5.1990, p. 33.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 3

Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la măsurile luate pentru punerea în aplicare a prezentei decizii.

Articolul 1

Începând cu 1 august 2003, fiecare stat membru se va abține să controleze asigurările de răspundere civilă ale vehiculelor care staționează, în mod obișnuit, pe teritoriul unui alt stat membru sau pe teritoriul Republicii Cehe, Croației, Ciprului, Ungariei, Islandei, Norvegiei, Slovaciei, Sloveniei și al Elveției, care fac obiectul „Convenției între birourile naționale de asigurări ale statelor membre ale Spațiului Economic European și ale altor state asociate” încheiată la 30 mai 2002 și anexată la prezenta decizie.

Articolul 4

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Articolul 2

Deciziile 91/323/CEE, 93/43/CEE, 97/828/CE, 99/103/CE și 2001/160/CE se abrogă de la 1 august 2003.

Adoptată la Bruxelles, 28 iulie 2003.

Pentru Comisie

Frederik BOLKESTEIN

Membru al Comisiei

ANEXĂ

APENDICE

Acord între birourile naționale de asigurări ale statelor membre ale spațiului economic European și ale altor state asociate

PREAMBUL

Întrucât Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 (prima directivă privind asigurările auto) prevede că birourile naționale de asigurări ale statelor membre trebuie să încheie între ele un acord prin care fiecare birou național garantează soluționarea evenimentelor asigurate produse pe teritoriul său și provocate de circulația vehiculelor care staționează în mod obișnuit pe teritoriul altui stat membru, indiferent dacă sunt asigurate sau nu, în condițiile stabilite în legislația sa internă privind asigurarea obligatorie.

Întrucât aceeași directivă prevede că vehiculele staționate în mod obișnuit într-o țară terță sunt considerate vehicule staționate în mod obișnuit în Comunitate, în cazul în care birourile naționale ale tuturor statelor membre garantează individual – fiecare în condițiile stabilite în legislația sa internă privind asigurarea obligatorie – soluționarea evenimentelor asigurate produse pe teritoriul lor și provocate de circulația acestor vehicule.

Întrucât, în conformitate cu dispozițiile menționate anterior, birourile naționale de asigurări ale statelor membre și birourile naționale de asigurări ale celorlalte state au încheiat mai multe acorduri menite să îndeplinească dispozițiile directivei și, ulterior, aceste birouri au hotărât să înlocuiască acordurile în cauză cu o convenție unică intitulată Convenția multilaterală de garantare între birourile naționale ale asigurătorilor, semnată la Madrid la 15 martie 1991.

Întrucât, cu ocazia adunării generale care a avut loc la Rethymno (Creta) la 30 mai 2002, Consiliul birourilor a hotărât să reunească dispozițiile care reglementează relațiile dintre birourile care figurează în Convenția tip între birouri și în Convenția multilaterală de garantare între birourile naționale ale asigurătorilor într-un singur document intitulat Regulament general.

Birourile subsemnate au încheiat prezentul acord:

Articolul 1

Birourile subsemnate se angajează, în cadrul relațiilor dintre ele, să respecte dispozițiile obligatorii, precum și dispozițiile opționale care figurează în secțiunile II și III din Regulamentul general, atunci când acestea se aplică, adoptat de Consiliul birourilor la 30 mai 2002, din care un exemplar a fost anexat ca appendicele 1 la prezentul acord.

Articolul 2

Birourile subsemnate își conferă reciproc, în numele lor și al membrilor lor, competența de a soluționa pe cale amiabilă orice solicitări de despăgubire și de a primi notificările oricăror acte judiciare sau extrajudiciare care ar putea antrena despăgubiri în urma unor accidente care fac obiectul regulamentului general menționat anterior.

Articolul 3

Angajamentul menționat la articolul 1 intră în vigoare la 1 iulie 2003, dată de la care înlocuiește convențiile tip între birouri și Convenția multilaterală de garantare între birourile naționale ale asigurătorilor care creează în prezent obligații reciproce semnatarilor prezentului acord.

Articolul 4

Prezentul acord se încheie pe durată nelimitată. Cu toate acestea, fiecare birou semnatar poate decide să se retragă din acord comunicând în scris decizia sa secretarului general al Consiliului birourilor, care informează de îndată celelalte birouri semnatar, precum și Comisia Uniunii Europene cu privire la aceasta. O astfel de retragere produce efecte după expirarea unei perioade de douăsprezece luni începând de la data expedierii notificării menționate anterior. Biroul semnatar în cauză răspunde în continuare, în conformitate cu termenii prezentului acord și ai anexelor la acesta, de satisfacerea tuturor cererilor de rambursare legate de soluționarea cererilor de despăgubire în urma accidentelor produse până la expirarea perioadei definite anterior.

Articolul 5

Prezentul acord se încheie între birourile menționate în continuare și în ceea ce privește teritoriile pentru care este competent fiecare dintre acestea, în câte trei exemplare originale în fiecare dintre limbile engleză și franceză.

Câte un exemplar din fiecare limbă se depune la secretariatul Consiliului birourilor, la secretariatul general al Comitetului european pentru asigurări și respectiv la Comisia Uniunii Europene.

Secretarul general al Consiliului birourilor transmite exemplare autorizate ale prezentului acord fiecărui birou semnatar.

Încheiat la Rethymno (Creta), 30 mai 2002.

Austria, pentru *Verband der Versicherungsunternehmen Österreichs*: Günter Albrecht, Secretary & Manager

Belgia, pentru *Bureau belge des assureurs automobiles*: Alain Pire, directeur-secrétaire général

Elveția (și Liechtenstein), pentru *Swiss National Bureau of Insurance*: Martin Metzler, președinte

Cipru, pentru *Motor Insurers' Fund*: Aristos Pissiris, președinte și Andreas Charalambides, Manager/Secretary

Republica Cehă, pentru *Ceská Kancelár Pojistitelu*: Jakub Hradec, Chief Executive

Germania, pentru *Deutsches Büro Grüne Karte e.V.*: Ulf Lemor, Managing Director

Danemarca (și insulele Feroe) pentru *Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring*: Steen Leth Jeppesen, Managing Director

Spania, pentru *l'Oficina Española de Aseguradores de Automóviles*: José Ignacio Lillo Cebrián, președinte

Franța, pentru *Bureau central français*: Alain Bouchon, președinte

Finlanda, pentru *Liikennevakuutuskeskus*: Dl. Olli Latola, Chairman of the Board și Dna. Ulla Niku-Koskinen, Managing Director

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, insulele din Marea Mânecii, Gibraltar și Insula Man, pentru *Motor Insurers' Bureau*: James Read, Chief Executive

Grecia, pentru *Motor Insurers' Bureau*: Michael Psalidas, Chairman și George Tzanis, Secretary General

Ungaria, pentru *Hungarian Motor Insurance Bureau*: István Ragályi, Managing Director

Croația, pentru *Hrvatski Ured Za Osiguranje*: Ante Lui, General Manager

Italia (și Republica San Marino și Statul Vatican), pentru *l'Ufficio Centrale Italiano (UCI)*: Raffaele Pellino, președinte

Irlanda, pentru *Motor Insurers' Bureau*: Michael Halligan, Chief Executive

Islanda, pentru *l'Alþjóðlegar Bifreidatryggingar á Islandi*: Sigmar Ármannsson, Managing Director

Luxemburg, pentru *Bureau luxembourgeois des assureurs*: Paul Hammelmann, Secretary General

Norvegia, pentru *Trafikkforsikringsforeningen*: Jan Gunnar Knudsen, Managing Director

Țările de Jos, pentru *Nederlands Bureau van Motorrijtuigverzekeraars*: Frank Robertson, Chairman

Portugalia, pentru *Gabinete Português de Carta Verde GPCV*: Maria José Mesquita, Vice Chairman și Antonio Lourenço, Vogel

Suedia, pentru *Trafikförsäkringsföreningen*: Ulf Blomgren, Managing Director

Slovenia, pentru *Slovenská kancelária poisťovateľov*: Imrich Fekete, Chairman și Lydia Blažeková, Chief Executive

Slovenia, pentru *Slovensko Zavarovalno Združenje*, GIZ: Tjaša Korbar, Head of the Green Card Bureau (din partea lui Mirko Kaluža, Director)

APENDICELE 1

REGULAMENTUL GENERAL AL CONSILIULUI BIROURILOR

Preambul

- (1) Întrucât Grupul de lucru pentru transporturi rutiere al Comitetului pentru transporturi pe căi interioare al Comisiei economice pentru Europa al Națiunilor Unite a adresat, în 1949, guvernelor statelor membre o recomandare ⁽¹⁾, invitându-le să solicite asigurătorilor care acoperă riscurile de răspundere civilă în materie de circulație rutieră să încheie acorduri destinate instituirii unor dispoziții și practici uniforme care să le permită automobiliștilor să fie asigurați în mod satisfăcător la intrarea în țările în care asigurarea împotriva acestor riscuri este obligatorie.
- (2) Întrucât în această recomandare se preciza că definirea unui model de document de asigurare uniform ar reprezenta cea mai adecvată măsură prin care să fie atins obiectivul propus și erau enunțate principiile fundamentale ale acordurilor care trebuie încheiate între asigurătorii din diferite țări.
- (3) Întrucât Convenția între birouri al cărei text a fost adoptat în noiembrie 1951 de către reprezentanții asigurătorilor din statele care, în momentul respectiv, răspuseseră favorabil recomandării a constituit baza relațiilor dintre acești asigurători.
- (4) Întrucât:
- (a) scopul sistemului, a cărui denumire comună este „sistemul de carte verde auto”, este acela de a facilita circulația internațională a autovehiculelor făcând posibil ca asigurarea de răspundere civilă auto să răspundă criteriilor impuse de țările vizitate și, în cazul producerii unui accident, de a garanta despăgubirea părților prejudiciate în conformitate cu reglementările țării respective;
 - (b) cartea internațională de asigurare auto („cartea verde”), document recunoscut oficial de autoritățile guvernamentale din statele care au acceptat recomandarea Națiunilor Unite constituie, în fiecare țară tranzitată, dovada asigurării obligatorii de răspundere civilă auto a autovehiculului descris în aceasta;
 - (c) în fiecare stat participant a fost creat și aprobat oficial un birou național pentru a garanta:
 - guvernului său respectarea legii aplicabile în țară de către asigurătorul străin și, în limitele acesteia, despăgubirea părților prejudiciate;
 - biroului țării tranzitate angajamentul asigurătorului membru care a asigurat răspunderea civilă auto a vehiculului implicat în accident;
 - (d) având în vedere această dublă misiune fără scop lucrativ asumată, fiecare birou trebuie să dispună de o structură financiară independentă bazată pe solidaritatea asigurătorilor autorizați să tranzacționeze asigurări obligatorii de răspundere civilă auto care activează pe piața națională respectivă și care să îi permită să își îndeplinească obligațiile care decurg din acordurile prin care au fost create legături cu alte birouri.
- (5) Întrucât:
- (a) în vederea facilitării suplimentare a traficului rutier internațional, unele state au eliminat controlul cărții verzi la trecerea frontierei pe baza unor acorduri la care au subscrib birourile respective, bazate în principal pe înmatricularea autovehiculelor;
 - (b) printr-o directivă din 24 aprilie 1972 ⁽²⁾, Consiliul Comunităților Europene a propus birourilor statelor membre să subscrie la un astfel de acord; acesta, intitulat „Convenția complementară între birouri” a intervenit la 16 octombrie 1972;
 - (c) convențiile ulterioare, fondate pe aceleași principii, au permis asocierea birourilor din alte țări; acestea au fost reunite într-un singur document semnat la 15 martie 1991 intitulat Convenția multilaterală de garantare.
- (6) Întrucât este oportună reunirea într-un singur document a tuturor dispozițiilor care reglementează relațiile dintre birouri, Consiliul birourilor a adoptat, cu ocazia adunării generale care a avut loc la Rethymno (Creta) la 30 mai 2002, prezentul regulament general.

⁽¹⁾ Recomandarea nr. 5 din 25 ianuarie 1949, înlocuită cu anexa 2 la Rezoluția consolidată privind facilitarea transporturilor rutiere, adoptată de Grupul de lucru pentru transporturi rutiere al Comitetului pentru transporturi pe căi interioare al Comisiei economice pentru Europa a Națiunilor Unite al cărei text figurează în anexa 1.

⁽²⁾ Directiva 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare pentru această răspundere al cărei text figurează la anexa 2.

SECȚIUNEA I

NORME GENERALE (DISPOZIȚII OBLIGATORII)

Articolul 1

Obiect

Obiectul prezentului regulament general este acela de a reglementa relațiile dintre birourile naționale de asigurări în cadrul punerii în aplicare a dispozițiilor Recomandării nr. 5, adoptată la 25 ianuarie 1949 de Grupul de lucru pentru transporturi rutiere al Comitetului pentru transporturi pe căi interioare al Comisiei economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite, înlocuită cu anexa 2 la Rezoluția consolidată privind facilitarea transporturilor rutiere (R.E.4) adoptată de Grupul de lucru în cadrul celei de-a șaptezeci și patra sesiuni care a avut loc între 25 și 29 iunie 1984, așa cum figurează în ultima versiune (numită în continuare „Recomandarea nr. 5”).

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament general, termenii și expresiile următoare au exclusiv semnificația care le este atribuită în continuare:

1. „Birou național de asigurări” (denumit în continuare „Birou”): organizație profesională, membră a Consiliului birourilor, constituită în țara în care este stabilită în conformitate cu Recomandarea nr. 5.
2. „asigurător”: orice întreprindere autorizată să tranzacționeze asigurări obligatorii de răspundere civilă auto.
3. „membru”: orice asigurător care a aderat la un birou.
4. „corespondent”: un asigurător sau orice altă persoană fizică sau juridică desemnată de unul sau de mai mulți asigurători, cu aprobarea biroului din țara în care este stabilită, să gestioneze și să soluționeze cererile de despăgubire generate de accidente în care au fost implicate vehicule asigurate de aceștia și care s-au produs pe teritoriul țării în care este stabilit corespondentul respectiv.
5. „vehicul”: orice autovehicul destinat circulației pe sol și care poate fi acționat printr-o forță mecanică, fără a fi legat de o cale ferată, precum și orice remorcă, chiar dacă nu este atașată, cu condiția ca acest autovehicul sau această remorcă să fie supuse obligației de asigurare în țara în care circulă.
6. „accident”: orice fapt care a provocat o daună care, în conformitate cu legea țării în care s-a produs, poate determina folosirea asigurării obligatorii de răspundere civilă auto a oricărui vehicul.
7. „parte prejudiciată”: orice persoană îndreptățită la repararea daunelor care i-au fost provocate de un vehicul.
8. „cerere de despăgubire”: una sau mai multe solicitări de despăgubire prezentate de o parte prejudiciată sau de moștenitorii săi ca urmare a aceluiași accident.
9. „poliță de asigurare”: un contract de asigurare obligatorie emis de un membru al unui birou în vederea asigurării răspunderii civile auto pentru un vehicul.
10. „asigurat”: orice persoană a cărei răspundere civilă este acoperită de o poliță de asigurare.
11. „carte verde”: cartea internațională de asigurare auto a unuia dintre modelele aprobate de Consiliul birourilor.
12. „Consiliul birourilor”: organismul la care trebuie să adere în mod oficial toate birourile, însărcinat cu administrarea și punerea în aplicare a sistemului internațional de asigurări de răspundere civilă auto (numit „sistemul de carte verde auto”).

Articolul 3

Gestionarea cererilor de despăgubire

(1) În cazul în care un birou este informat cu privire la producerea unui accident pe teritoriul țării în care este competent, în care este implicat un vehicul care provine dintr-o altă țară, acesta trebuie să efectueze, fără a aștepta o cerere formală de despăgubire, o anchetă asupra împrejurărilor accidentului. Biroul comunică aceste informații, cât mai repede posibil, asigurătorului care a emis cartea verde sau polița de asigurare sau, după caz, biroului în cauză. Cu toate acestea, împotriva biroului nu se poate invoca nici un fel de neîndeplinire a acestor obligații.

În cazul în care, pe parcursul acestei anchete, biroul constată că asigurătorul vehiculului implicat este identificat și că există un corespondent al acestuia autorizat în conformitate cu dispozițiile articolului 4, biroul trimite fără întârziere informațiile acestui corespondent în vederea utilizării acestora în orice scop folositor.

(2) La primirea unei cereri de despăgubire ca urmare a unui accident produs în condițiile descrise anterior, în cazul în care a fost autorizat un corespondent al asigurătorului, biroul îi transmite această cerere de despăgubire fără întârziere în vederea gestionării și soluționării în conformitate cu dispozițiile articolului 4. În cazul în care nu există un astfel de corespondent, biroul informează de îndată asigurătorul care a emis cartea verde sau polița de asigurare sau, după caz, biroul în cauză, cu privire la faptul că a primit o cerere de despăgubire și că o va investiga sau va asigura investigarea ei de către un agent a cărui identitate o comunică.

(3) Biroul este autorizat să soluționeze amiabil orice cerere de despăgubire și să primească notificări cu privire la orice act judiciar sau extrajudiciar care ar putea antrena despăgubiri.

(4) Fiecare cerere de despăgubire trebuie tratată de către birou în mod autonom și în conformitate cu actele cu putere de lege și normele administrative aplicabile în țara în care s-a produs accidentul privind răspunderea, despăgubirea părților prejudiciate și asigurarea auto obligatorie, reprezentând cât mai bine interesele asigurătorului care a emis cartea verde sau polița de asigurare sau, după caz, ale biroului în cauză.

Numai biroul este competent în toate problemele privind interpretarea legii aplicabile în țara în care s-a produs accidentul (chiar dacă aceasta face trimitere la dispozițiile legale din altă țară) și pentru soluționarea cererii de despăgubire. Sub rezerva acestei ultime dispoziții, biroul informează, la cerere expresă, asigurătorul sau biroul în cauză înainte de a lua o decizie definitivă.

(5) Cu toate acestea, în cazul în care soluționarea preconizată depășește condițiile sau limitele aplicabile în temeiul legii privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto în vigoare în țara în care s-a produs accidentul, dar este acoperită de polița de asigurare, biroul trebuie să consulte asigurătorul cu privire la acea parte a cererii de despăgubire care depășește aceste condiții sau limite. Acordul acestui asigurător nu este solicitat în cazul în care legea aplicabilă îi impune biroului obligația de a lua în considerare garanțiile contractuale care depășesc condițiile sau limitele prevăzute în legea privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto din țara în care s-a produs accidentul.

(6) Biroul nu poate decide singur, fără acordul scris al asigurătorului sau al biroului în cauză, să încredințeze gestionarea unei cereri de despăgubire unui agent care, pe baza obligațiilor contractuale, are un interes financiar legat de cererea de despăgubire în cauză. În cazul în care acționează în acest sens în absența consimțământului, dreptul la rambursare se reduce la jumătate din sumele pe care le-ar fi putut recupera în mod normal.

Articolul 4

Correspondenții

(1) Cu excepția cazurilor în care există o convenție contrară prin care sunt stabilite legături cu alte birouri și sub rezerva actelor cu putere de lege și a normelor administrative interne, fiecare birou stabilește condițiile în care autorizează corespondenții stabiliți în țara în care are competențe, și în care refuză sau revocă această autorizație.

Cu toate acestea, autorizația se acordă din oficiu în cazul în care este solicitată în numele unui membru al unui alt birou și vizează o unitate a membrului respectiv din țara biroului căruia i-a fost solicitată autorizația, cu condiția ca aceasta să fie autorizată să tranzacționeze asigurări de răspundere civilă auto.

(2) Birourile țărilor membre ale Spațiului Economic European au obligația de a accepta în calitate de corespondent, în cazul în care le este adresată o astfel de cerere, reprezentanții desemnați în țara lor de către asigurătorii din celelalte țări membre în conformitate cu Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹). Cu excepția unor neîndepliniri grave ale obligațiilor prevăzute în prezentul articol, autorizația astfel acordată nu poate fi revocată atâta timp cât corespondentul în cauză își păstrează calitatea de reprezentant așa cum este definită în directiva menționată anterior.

(3) Numai birourile sunt abilitate ca, la cererea unuia dintre membrii lor, să transmită unui alt birou cererea de autorizare a unui corespondent stabilit în țara biroului respectiv. Această cerere trebuie transmisă prin fax sau prin poștă electronică și însoțită de o dovadă că respectivul corespondent propus acceptă autorizația solicitată.

În termen de trei luni începând din ziua primirii cererii, biroul acordă sau refuză autorizația și comunică decizia sa, precum și data la care aceasta intră în vigoare, biroului care a transmis cererea și corespondentului în cauză. În cazul în care aceste informații nu sunt comunicate înainte de expirarea termenului menționat anterior, se consideră că autorizația a fost acordată și a intrat în vigoare.

(4) Corespondentul se ocupă, în conformitate cu actele cu putere de lege și normele administrative privind răspunderea aplicabile în țara în care s-a produs accidentul, de despăgubirea părților prejudiciate și de asigurarea auto obligatorie, în numele biroului care l-a autorizat și în contul asigurătorului care a solicitat autorizarea sa, de cererile de despăgubire rezultate în urma accidentelor survenite în care sunt implicate vehicule asigurate de asigurătorul care a solicitat autorizarea sa.

În cazul în care soluționarea preconizată depășește condițiile sau limitele aplicabile în temeiul legii privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto în vigoare în țara în care s-a produs accidentul, acoperite de polița de asigurare, corespondentul respectă dispozițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (5).

(¹) JO L 181, 20.7.2000, p. 65.

(5) Biroul care acordă autorizația unui corespondent recunoaște corespondentul respectiv ca având competențe exclusive pentru a gestiona și soluționa el însuși cererile de despăgubire în numele biroului și în contul asigurătorului care a solicitat autorizarea sa. Biroul se obligă să informeze părțile prejudiciate cu privire la această competență și să îi prezinte corespondentului toate notificările privind aceste cereri de despăgubire. Biroul poate, cu toate acestea, să se substituie în orice moment corespondentului în gestionarea și soluționarea unei cereri de despăgubire fără a fi necesar să prezinte justificări în acest sens.

(6) În cazul în care, din orice motiv, biroul care a acordat autorizația trebuie să despăgubească o parte prejudiciată în locul unui corespondent, suma îi este rambursată direct, în condițiile stabilite în articolul 5, de către biroul care a transmis cererea de autorizare.

(7) Sub rezerva dispozițiilor articolului 4 alineatul (4), corespondentul poate conveni cu asigurătorul care a solicitat autorizarea sa modalitățile de rambursare a sumelor plătite părților prejudiciate, precum și modul de calculare a onorariului de gestiune, fără ca acestea să poată fi, cu toate acestea, opozabile birourilor.

În cazul în care un corespondent nu obține rambursarea sumelor pe care le-a avansat în contul asigurătorului care a solicitat autorizarea sa, în conformitate cu dispozițiile articolului 4 alineatul (4), acestea îi sunt rambursate de către biroul care l-a autorizat. Apoi, sumele respective îi sunt rambursate acestuia din urmă de către biroul al cărui membru este asigurătorul în cauză în condițiile prevăzute la articolul 5.

(8) În cazul în care un birou este informat că unul dintre membrii săi hotărăște să renunțe la serviciile unui corespondent, acesta informează imediat biroul care a acordat autorizația. Acesta din urmă stabilește data la care intră în vigoare încetarea autorizației.

În cazul în care biroul care a acordat autorizația unui corespondent hotărăște să o revoce sau este informat că respectivul corespondent dorește să renunțe la aceasta, biroul informează fără întârziere birourile care au transmis cererile de autorizare privind corespondentul respectiv. Biroul informează de asemenea celelalte birouri cu privire la data la care produce efecte revocarea sau încetarea autorizației.

Articolul 5

Modalități de rambursare

(1) După ce un birou sau agentul desemnat în acest scop soluționează toate cererile de despăgubire care decurg din același accident, acesta adresează, în termen de maximum un an de la data ultimei plăți efectuate în favoarea unei părți prejudiciate, prin fax sau prin poșta electronică, membrului biroului care a emis cartea verde sau polița de asigurare sau, după caz, biroului în cauză, o cerere de rambursare, în care specifică:

- 1.1. sumele plătite cu titlu de despăgubire părților prejudiciate în baza unui acord amiabil sau a executării unei hotărâri judecătorești;
- 1.2. sumele plătite pentru serviciile din exterior inerente gestionării și soluționării fiecărei cereri de despăgubire, precum și cheltuielile necesare în cadrul procedurii judiciare care, în circumstanțe similare, ar fi fost de asemenea plătite de un asigurător stabilit în țara în care s-a produs accidentul;
- 1.3. onorariul de gestiune care acoperă toate celelalte cheltuieli, calculat conform normelor aprobate de Consiliul birourilor.

În cazul în care nu trebuie plătită nici o sumă în urma cererilor de despăgubire rezultate în urma aceluiași accident, pot fi solicitate sumele menționate la articolul 5 alineatul (1) punctul 2, precum și onorariul minim stabilit de Consiliul birourilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) punctul 3.

(2) În cererea de rambursare se specifică faptul că suma solicitată este plătită în țara beneficiarului în monedă națională, net de toate cheltuielile, în termen de două luni de la data cererii și că, după expirarea acestui termen se aplică de drept majorări de întârziere de 12 % pe an, începând de la data cererii și până la primirea de către banca beneficiarului a sumei solicitate.

În cererea de rambursare se poate de asemenea menționa faptul că sumele exprimate în monedă națională sunt plătită în euro, la cursul oficial de la data solicitării din țara biroului care a formulat solicitarea.

(3) În suma solicitată nu pot fi incluse în nici un caz amenzile, cauțiunile sau orice alte penalizări financiare impuse asigurătorului care, în țara în care s-a produs accidentul, nu intră în garanția oferită de asigurarea obligatorie care acoperă răspunderea civilă auto.

(4) La solicitarea destinatarului cererii de rambursare, documentele justificative, inclusiv dovada obiectivă conform căreia despăgubirile datorate părților prejudiciate au fost plătite, sunt transmise fără întârziere, și fără ca rambursarea să poată fi amânată din această cauză.

(5) Rambursarea sumelor menționate la articolul 5 alineatul (1) punctul 1 și la articolul 5 alineatul (1) punctul 2 poate fi solicitată în condițiile prevăzute în prezentul articol în cazul în care biroul nu a soluționat încă toate cererile de despăgubire rezultate în urma aceluiași accident. Onorariul de gestiune menționat la articolul 5 alineatul (1) punctul 3 poate fi solicitat, de asemenea, în cazul în care suma a cărei rambursare a fost cerută cu titlu principal depășește suma fixată de Consiliul birourilor.

(6) În cazul în care, după achitarea cererii de rambursare, se redeschide un dosar privind o cerere de despăgubire, sau în care intervine o nouă cerere de despăgubire care rezultă din același accident, soldul onorariului de gestiune care trebuie plătit, după caz, se calculează în conformitate cu dispozițiile în vigoare în momentul prezentării cererii de rambursare pentru dosarul redeschis sau a noii cereri de despăgubire.

(7) În cazul în care în urma accidentului nu a fost formulată nici o cerere de despăgubire, nu se poate solicita nici un onorariu de gestiune.

Articolul 6

Obligația de garantare

(1) Fiecare birou garantează rambursarea sumelor solicitate membrilor săi în conformitate cu dispozițiile articolului 5 de către biroul din țara în care s-a produs accidentul sau de către agentul desemnat în acest scop.

În cazul în care un membru nu efectuează plata care îi este solicitată în termenul de două luni prevăzut la articolul 5, biroul la care a aderat acest membru procedează el însuși la rambursare, după primirea cererii în garanție adresate de către biroul din țara în care s-a produs accidentul sau de către agentul desemnat în acest scop, în condițiile descrise în continuare.

Biroul care datorează garanția are la dispoziție o lună pentru a efectua plata. După expirarea acestui termen se aplică de drept majorări de întârziere de 12 % pe an, începând de la data cererii în garanție și până la primirea de către banca beneficiarului a sumei solicitate.

Această cerere în garanție trebuie trimisă prin fax sau prin poștă electronică, în termen de douăsprezece luni de la data trimiterii cererii de rambursare menționate la articolul 5. După expirarea acestui termen, și fără a aduce atingere eventualelor majorări de întârziere pe care le datorează el însuși, biroul care datorează garanția are doar obligația de a plăti suma solicitată membrului său plus majorări de întârziere pentru douăsprezece luni, la rata de 12 % pe an.

Cererea în garanție nu mai poate fi primită în cazul în care este trimisă după mai mult de doi ani de la trimiterea cererii de rambursare.

(2) Fiecare birou garantează faptul că membrii săi își instruiesc corespondenții a căror autorizare au solicitat-o să soluționeze cererile de despăgubire în conformitate cu dispozițiile articolului 4 alineatul (4) primul paragraf și să trimită toate documentele privind cererile de despăgubire care le-au fost adresate acestor corespondenți sau biroului din țara în care s-a produs accidentul.

SECȚIUNEA II

NORME PRIVIND RELAȚIILE CONTRACTUALE DINTRE BIROURI BAZATE PE CARTEA VERDE (DISPOZIȚII OPȚIONALE)

Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică în cazul în care relațiile contractuale dintre birouri sunt bazate pe cartea verde.

Articolul 7

Emiterea și eliberarea cărților verzi

(1) Fiecare birou răspunde de tipărirea cărților verzi sau își autorizează membrii să le tipărească.

(2) Biroul își autorizează membrii să emită cărțile verzi pentru asigurații lor numai pentru vehiculele înmatriculate în oricare dintre țările pentru care dispune de competențe.

(3) Cu toate acestea, un membru poate fi autorizat să elibereze cărți verzi asiguraților săi în orice țară în care nu există un birou, cu condiția ca membrul în cauză să fie stabilit în țara respectivă. Această posibilitate se limitează la vehiculele înmatriculate în țara în cauză.

(4) Orice carte verde este considerată valabilă timp de cel puțin 15 zile. În caz contrar, biroul care a autorizat eliberarea cărții verzi trebuie să garanteze asigurarea față de birourile din țările în care aceasta este valabilă pentru o perioadă de cincisprezece zile începând de la data începerii valabilității cărții verzi.

(5) În cazul în care acordul încheiat între două birouri este reziliat în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) punctul 5, cărțile verzi eliberate în numele acestuia pentru a fi folosite pe teritoriul respectiv își pierd integral valoarea din momentul în care rezilierea devine efectivă.

(6) În cazul în care acest acord este reziliat sau suspendat în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) punctul 6, valabilitatea reziduală a cărților verzi eliberate în numele birourilor în cauză pentru a fi utilizate pe teritoriul respectiv este stabilită de Consiliul birourilor.

Articolul 8

Confirmarea valabilității cărții verzi

Orice cerere de confirmare a valabilității unei anumite cărți verzi transmisă prin fax sau prin poștă electronică unui birou de către biroul din țara în care a avut loc accidentul sau de către agentul desemnat în acest scop trebuie să primească un răspuns definitiv în termen de trei luni de la data cererii. În cazul în care nu se primește un răspuns înainte de expirarea acestui termen, cartea verde este considerată valabilă.

Articolul 9

Cărți verzi false, eliberate în mod necorespunzător sau modificate

Orice carte verde prezentată într-o țară în care este valabilă ca fiind emisă sub autoritatea unui birou angajează garantarea de către acesta chiar dacă respectiva carte verde este falsă, eliberată în mod necorespunzător sau modificată.

Biroul nu trebuie însă să garanteze în cazul în care o astfel de carte verde vizează un vehicul care nu este înmatriculat corespunzător în țara sa, cu excepția cazurilor în care s-a folosit derogarea prevăzută la articolul 7 alineatul (3).

SECȚIUNEA III

NORME SPECIALE PRIVIND RELAȚIILE CONTRACTUALE DINTRE BIROURI BAZATE PE PREZUMȚIA DE ASIGURARE (DISPOZIȚII OPȚIONALE)

Dispozițiile prezentei secțiuni se aplică în cazul în care relațiile contractuale dintre birouri sunt bazate, excluzând excepțiile, pe prezumția de asigurare.

Articolul 10

Obligațiile birourilor

Birourile care intră sub incidența dispozițiilor prezentei secțiuni garantează unele pentru celelalte rambursarea tuturor sumelor plătibile în temeiul prezentului regulament general care rezultă din orice cerere de despăgubire generată de orice accident în care este implicat un vehicul care staționează în mod obișnuit pe teritoriul statului în care este competent fiecare din aceste birouri, indiferent dacă acesta este asigurat sau nu.

Articolul 11

Locul în care vehiculul staționează în mod obișnuit

- (1) Teritoriul statului în care staționează în mod obișnuit un vehicul se stabilește, după caz, pe baza unuia dintre criteriile următoare:
 - 1.1. teritoriul statului a cărui plăcuță de înmatriculare este purtată de vehicul;
 - 1.2. în cazul în care un tip de vehicul nu se înmatriculează, dar vehiculul respectiv poartă o plăcuță de asigurare sau un semn distinctiv analog plăcuței de înmatriculare, teritoriul statului în care au fost emise plăcuța sau semnul respectiv;
 - 1.3. în cazul în care anumite tipuri de vehicule nu se înmatriculează și nu există nici o plăcuță de asigurare și nici un semn distinctiv, teritoriul statului de domiciliu al deținătorului.
- (2) În cazul în care un vehicul care trebuie înmatriculat nu are plăcuță sau în care poartă o plăcuță necorespunzătoare sau care nu mai corespunde vehiculului care a fost implicat într-un accident, teritoriul statului în care s-a produs accidentul este considerat, în vederea soluționării producerii evenimentului asigurat, locul în care staționează vehiculul în mod obișnuit.

Articolul 12

Excepții

Dispozițiile prezentei secțiuni nu se aplică:

1. vehiculelor înmatriculate în afara țărilor ale căror birouri intră sub incidența prezentei secțiuni și care fac obiectul unei cărți verzi livrate de un membru al acestor birouri. În caz de accident, birourile în cauză aplică normele prevăzute în secțiunea II;
2. vehiculelor care aparțin anumitor persoane fizice sau juridice, publice sau private, în cazul în care statul în care sunt înmatriculate a desemnat în celelalte state o autoritate sau un organism însărcinat cu despăgubirea în condițiile stabilite în legislația țării în care s-a produs evenimentul asigurat;
3. anumite tipuri de vehicule sau anumite vehicule care poartă o plăcuță specială, în cazul în care circulația acestora este condiționată, conform legislației țării vizitate, de deținerea de către posesorul acestora a unei cărți verzi valabile sau de subscrierea unui contract de asigurare la frontieră.

Lista vehiculelor prevăzute la articolul 12 punctul 2, inclusiv lista autorităților sau a organismelor desemnate în celelalte state, și la articolul 12 punctul 3 se stabilește de către fiecare stat membru în cauză și este comunicată Consiliului birourilor de către biroul statului respectiv.

Articolul 13

Confirmarea locului în care vehiculul staționează în mod obișnuit

Orice cerere de confirmare a locului în care staționează în mod obișnuit un vehicul transmisă prin fax sau prin poștă electronică de către biroul țării în care s-a produs accidentul sau de către agentul desemnat în acest scop trebuie să primească un răspuns definitiv în termen de trei luni de la data cererii. În cazul în care nu se primește un răspuns înainte de expirarea acestui termen, se consideră că locul în care vehiculul staționează în mod obișnuit a fost confirmat.

*Articolul 14***Limitarea garanției în timp**

Birourile pot limita durata garanției datorate în conformitate cu articolul 10 pentru:

1. vehiculele care poartă o plăcuță temporară, pe baza unei declarații adresate Consiliului birourilor. În acest caz, durata este limitată la douăsprezece luni de la expirarea duratei de valabilitate înscrise pe plăcuță;
2. orice alt vehicul, pe baza acordurilor de reciprocitate încheiate cu alte birouri și comunicate Consiliului birourilor.

*Articolul 15***Aplicarea unilaterală a garanției bazate pe prezumția de asigurare**

Sub rezerva dispozițiilor legale contrare, se poate conveni asupra aplicării unilaterale a prezentei secțiuni în cadrul relațiilor bilaterale dintre birouri.

SECȚIUNEA IV

NORME PRIVIND CONVENȚIILE DINTRE BIROURILE NAȚIONALE DE ASIGURĂRI (DISPOZIȚII OBLIGATORII)*Articolul 16***Convenții bilaterale – condiții**

(1) Birourile pot subscrie între ele, în mod bilateral, un acord prin care se angajează, în cadrul relațiilor lor reciproce, să respecte dispozițiile obligatorii ale prezentului regulament general precum și dispozițiile opționale menționate în mod specific în acordul în cauză.

(2) Acordul este redactat în trei exemplare semnate de către birourile contractante, care păstrează fiecare un exemplar, al treilea fiind transmis Consiliului birourilor care, după consultarea părților în cauză, le comunică data de intrare în vigoare a acordului.

(3) Acordul în cauză conține în mod obligatoriu clauze care prevăd:

- 3.1. identificarea birourilor contractante, cu menționarea calității lor de membru al Consiliului birourilor, precum și a teritoriilor pentru care au competențe;
- 3.2. angajamentul de a respecta dispozițiile obligatorii ale prezentului regulament general;
- 3.3. angajamentul de a respecta dispozițiile opționale alese de comun acord;
- 3.4. atribuirea reciprocă de către birouri, în numele lor, precum și în numele membrilor lor, a competenței privind soluționarea amiabilă a oricărei cereri de despăgubire sau privind notificarea oricărui act judiciar sau extrajudiciar care poate antrena o despăgubire în urma unor accidente care fac obiectul regulamentului general;
- 3.5. durata nelimitată a acordului, sub rezerva dreptului atribuit fiecărui contractant de a-l rezilia pe baza unui preaviz de douăsprezece luni comunicat simultan celeilalte părți și Consiliului birourilor;
- 3.6. rezilierea sau suspendarea automată a acordului în cazul în care unul dintre contractanți își pierde calitatea de membru al Consiliului birourilor sau în care această calitate i-a fost suspendată.

(4) Anexa III conține un model tip al acestui acord.

*Articolul 17***Excepții**

(1) Prin derogare de la dispozițiile articolului 16, birourile statelor membre ale Spațiului Economic European își exprimă, în conformitate cu articolul 2 din Directiva 72/166/CEE, aderarea reciprocă la prezentul regulament general prin intermediul unui acord multilateral a cărui dată de punere în aplicare este stabilită de Comisia Uniunii Europene în colaborare cu Consiliul birourilor.

(2) Birourile statelor care nu sunt membre ale Spațiului Economic European pot adera la acest acord multilateral respectând condițiile stabilite, în conformitate cu statutul Consiliului birourilor, de către comitetul competent.

SECȚIUNEA V

PROCEDURA DE MODIFICARE A REGULAMENTULUI GENERAL (DISPOZIȚII OBLIGATORII)*Articolul 18***Procedura**

- (1) Orice modificare a prezentului regulament general intră exclusiv în competența adunării generale a Consiliului birourilor.
- (2) Prin derogare de la dispozițiile anterioare:
 - (a) orice modificare a dispozițiilor secțiunii III intră exclusiv în competența comitetului desemnat în acest sens în statutul Consiliului birourilor. Aceste modificări le sunt impuse birourilor care nu sunt membre ale acestui comitet dar care au optat, în cadrul relațiilor bilaterale cu celelalte birouri, pentru aplicarea secțiunii III;
 - (b) orice modificare adusă articolului 4 alineatul (2) intră exclusiv în competența birourilor din Spațiul Economic European.

SECȚIUNEA VI

ARBITRAJ (DISPOZIȚII OBLIGATORII)*Articolul 19***Clauza arbitrală**

Orice litigiu care decurge din prezentul regulament general sau care are legătură cu acesta este soluționat prin intermediul arbitrajului în conformitate cu regulamentul de arbitraj al CNUDCI (Comisia Națiunilor Unite pentru dreptul comercial internațional) în vigoare în prezent.

Consiliul birourilor stabilește baremul onorariilor arbitrilor, precum și cheltuielile care pot fi solicitate.

Autoritatea care numește arbitrii este președintele Consiliului birourilor sau, în lipsa acestuia, Comitetul de desemnare.

Numărul de arbitri se stabilește la trei.

Limbile utilizate în procedura de arbitraj sunt engleza și franceza.

SECȚIUNEA VII

INTRAREA ÎN VIGOARE (DISPOZIȚIE OBLIGATORIE)*Articolul 20***Intrarea în vigoare**

Dispozițiile prezentului regulament general intră în vigoare la 1 iulie 2003. De la această dată prezentul regulament înlocuiește toate convențiile tip, precum și Convenția multilaterală de garantare.

ANEXE

Anexa I: Recomandarea nr. 5.

Anexa II: Directiva din 24 aprilie 1972 (72/166/CEE).

Anexa III: Modelul de acord între birouri.

Biroul

Membru al Consiliului birourilor

și

Biroul

Membru al Consiliului birourilor

Se angajează să respecte dispozițiile obligatorii ale regulamentului general adoptat de adunarea generală a Consiliului birourilor la 30 mai 2002, precum și dispozițiile opționale care figurează în secțiunea Acest angajament se aplică de asemenea modificărilor ulterioare aduse regulamentului menționat anterior.

Își atribuie reciproc competența de a primi notificarea oricărui act judiciar sau extrajudiciar care poate antrena despăgubiri sau de a soluționa amiabil orice cerere de despăgubire care decurge din accidente care fac obiectul regulamentului general menționat anterior.

Prezentul acord se încheie pe durată nelimitată. Cu toate acestea, acesta poate fi reziliat de oricare dintre semnatori pe baza unui preaviz de douăsprezece luni. Această reziliere trebuie comunicată simultan secretarului general al Consiliului birourilor și celeilalte părți.

În plus, se convine ca prezentul acord să fie reziliat sau suspendat cu drept deplin în cazul în care unul dintre semnatori își pierde calitatea de membru al Consiliului birourilor sau în care i se suspendă această calitate.

Data intrării în vigoare a prezentului acord este comunicată semnatărilor de către secretarul general al Consiliului birourilor după primirea unui exemplar al acestuia semnat de cele două părți.

APENDICELE 2

LISTA DEROGĂRILOR

AUSTRIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

BELGIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

ELVEȚIA (și LIECHTENSTEIN)

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

CIPRU

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.
2. Vehiculele aparținând forțelor militare și altor tipuri de personal militar și civil care intră sub incidența convențiilor internaționale.

REPUBLICA CEHĂ

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

GERMANIA

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.
2. Vehicule militare care intră sub incidența convențiilor internaționale.

DANEMARCA (și INSULELE FEROE)

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.
2. Vehicule militare care intră sub incidența convențiilor internaționale.

FRANȚA (și MONACO)

Vehicule militare care intră sub incidența convențiilor internaționale.

FINLANDA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

REGATUL UNIT AL MARII BRITANII ȘI IRLANDEI DE NORD (și INSULELE DIN MAREA MÂNECII, GIBRALTAR, INSULA MAN)

Vehiculele NATO care intră sub incidența dispozițiilor Convenției de la Londra din 19 iunie 1951 și ale Protocolului de la Paris din 28 august 1952.

GRECIA

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară. (În vigoare pentru accidentele produse după 1 octombrie 1993 sau la această dată).
2. Vehiculele militare care aparțin unor organizații interguvernamentale. (Plăcuțe verzi – inscripționate cu literele „CD” și „ΔΣ” urmate de numărul de înmatriculare).

3. Vehiculele care aparțin forțelor armate și personalului civil și militar al NATO. (Plăcuțe galbene – inscripționate cu literele „EA” urmate de numărul de înmatriculare).
4. Vehiculele care aparțin forțelor armate elene. (Plăcuțe inscripționate cu literele „ES”).
5. Vehiculele care aparțin forțelor aliate din Grecia. (Plăcuțe inscripționate cu literele „AFG”).
6. Vehiculele cu plăcuțe de probă. (Plăcuțe albe inscripționate cu literele „ΔOK” urmate de cele patru cifre ale numărului de înmatriculare).

UNGARIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

ITALIA (și REPUBLICA SAN MARINO și STATUL VATICAN)

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.
2. Vehiculele aparținând forțelor militare și personalului civil și militar care intră sub incidența convențiilor internaționale. (de exemplu, plăcuța „AFI” și organisme internaționale de tipul NATO).
3. Vehiculele neînmatriculate (în special motoretele).
4. Mașinile agricole (cum sunt tractoarele, remorcile acestora și toate vehiculele destinate, prin structura lor, muncilor agricole).

IRLANDA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

ISLANDA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

LUXEMBURG

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

NORVEGIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

ȚĂRILE DE JOS

1. Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară. (În vigoare pentru accidentele produse după 1 octombrie 1993 sau la această dată).
2. Vehiculele private ale personalului militar olandez și ale familiilor acestora staționate în Germania.
3. Vehiculele aparținând personalului militar german staționat în Țările de Jos.
4. Vehiculele aparținând persoanelor atașate „cartierelor generale ale forțelor aliate din Europa Centrală”.
5. Vehiculele de serviciu ale forțelor armate ale NATO.

PORTUGALIA

1. Mașinile agricole și echipamentul mecanic motorizat pentru care legea portugheză nu impune plăcuțe de înmatriculare.
2. Vehiculele care aparțin altor state și organizațiilor internaționale a căror membră este Portugalia. (Plăcuțe albe – cifre roșii, începând cu literele „CD” sau „FM”).
3. Vehiculele care aparțin statului portughez. (Plăcuțe negre – cifre albe, începând cu literele „AM”, „AP”, „EP”, „ME”, „MG” sau „MX”, în funcție de sectorul relevant din administrație).

SUEDIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

SLOVACIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

SLOVENIA

Vehicule cu plăcuțe de înmatriculare temporare implicate în accidente produse după mai mult de douăsprezece luni de la data de expirare menționată pe plăcuța de înmatriculare temporară.

APENDICELE 3

CLAUZE SUSPENSIVE

FRANȚA

Dispoziția care figurează la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul general nu se aplică pentru *Bureau central français* până când reglementările franceze nu sunt adaptate în consecință sau până când nu este semnată o convenție care să permită aplicarea acestuia.

ITALIA

Dispoziția care figurează la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul general nu se aplică pentru *Ufficio Centrale Italiano (UCI)* până când reglementările aplicabile în această țară nu sunt modificate pentru a asigura respectarea dreptului comunitar aplicabil în conformitate cu dispozițiile acestuia.

PORTUGALIA

Dispoziția care figurează la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul general nu se aplică pentru *Gabinete Português de Carta Verde* până când reglementările aplicabile în această țară nu sunt modificate pentru a asigura respectarea dreptului comunitar aplicabil în conformitate cu dispozițiile acestuia.

ELVEȚIA

Dispoziția care figurează la articolul 11 alineatul (2) din regulamentul general nu se aplică pentru *Bureau national d'assurance suisse* până când reglementările aplicabile în această țară nu sunt modificate pentru a asigura respectarea dreptului comunitar aplicabil în conformitate cu dispozițiile acestuia.
